

Arrest

nr. 118 170 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SEMPELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 2 april 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.2. Op 27 september 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.04.2013 werd ingediend door:

(...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- een verklaring op eer door de referentiepersoon dd. 26.06.2013. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljetten personenbelasting (inkomstenjaar 2008 - aanslagjaar 2009, inkomstenjaar 2009 - aanslagjaar 2010, inkomstenjaar 2010 - aanslagjaar 2011, inkomstenjaar 2011 - aanslagjaar 2012): deze gegevens zijn onvoldoende recent. Ze worden dan ook niet mee in overweging genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- een werkloosheidsattest dd. 22.04.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in het verleden een werkloosheidsuitkering ontving. De periode van deze werkloosheidsuitkering en het ontvangen bedrag zijn onleesbaar.

- diverse loonfiches waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode eind november 2012 - half maart 2013 tewerkgesteld werd via uitzendarbeid (weekcontracten). Echter, aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, is met de voorgelegde loonfiches niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste middel: schending van het hoorrecht van verzoekster

De hoorplicht maakt een essentiële vormvereiste uit, gelet op de gevolgen welke van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht in hoofde van verwerende partij, dient verzoekster voorafgaandelijk te worden gehoord, daar de hoorplicht er immers toe strekt om verzoekster toe te laten haar standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Daarnaast strekt de hoorplicht ertoe om het bestuur de zorgvuldigheidsplicht te doen respecteren, door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante

gegevens (L. OPDEBEEK en M. VAN VAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 235).

De hoorplicht is als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing bij de afwezigheid van normatieve regeling en vindt toepassing bij het nemen van beslissingen met een individuele draagwijdte.

In casu werd verzoekster niet voorafgaand gehoord alvorens de beslissing tót beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan geen ernstige discussie bestaan over het feit dat hoger vermelde beslissing een individuele draagwijdte toekomt.

Minstens diende verzoekster voorafgaandelijk te worden gehoord.

Het recht om gehoord te worden, alvorens de administratieve overheid een beslissing neemt, maakt tevens deel uit van het recht van verdediging van verzoekster.

Het doel van de hoorplicht strekt er immers toe de belangen van de individuele burger te vrijwaren door hem of haar de mogelijkheid te bieden een voor hem of haar gunstige beslissing te voorkomen. Daarnaast strekt de hoorplicht ertoe om verzoekster toe te laten haar standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Nergens wordt enige verantwoording gegeven voor het niet horen van verzoekster."

2.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat ze had moeten worden gehoord, wordt er in dit verband op gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekende partij, maar houdt een beoordeling in van haar verblijfsaanvraag. Te dezen kan verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Verder benadrukt de Raad dat verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"B.2 Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoekster en de heer P. G. (...) vormen al geruime tijd een koppel, doch is zij pas in oktober 2012 naar België gekomen. Verzoekster woont sinds oktober 2012 in bij haar verloofde. Zij hebben samen een leven opgebouwd in België Haar gehele sociale leven speelt zich in België af. Verzoekster doet de nodige inspanningen om haar te integreren in België en de Nederlandse taal te beheersen.

Verzoekster heeft al het nodige gedaan om deze periode werk te vinden en voldoende bestaansmiddelen op te bouwen. Zij heeft de voorbije drie maanden een aantal dagen kunnen werken. Indien zij over de Belgische nationaliteit zou beschikken, zou men haar meer kunnen inschakelen in de arbeidsmarkt. De heer P. G. (...) geniet een werkloosheidsuitkering.

Gezien er geen rekening werd gehouden met de reeds geleverde inspanningen teneinde te voldoen aan artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, mist de beslissing dan ook iedere redelijkheid."

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu, zoals uit navolgende bespreking zal blijken, niet het geval is.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 2 april 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, en dit in functie van haar Belgische partner met wie stelt een duurzame en stabiele relatie te hebben.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

(..)

§4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijn ten laste zijn.

(..)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt nog:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(..)”

2.7. De bestreden beslissing kan opgedeeld worden in twee motieven:

- enerzijds heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft
- anderzijds heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.8. De Raad wijst erop dat de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden zijn, in die zin dat wanneer niet voldaan is aan één van de voorwaarden, dit voldoende is om over te gaan tot de weigering van de verblijfsaanvraag.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie met haar partner te hebben van ten minste twee jaar zoals vereist door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert verder:

“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

-een verklaring op eer door de referentiepersoon dd. 26.06.2013. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.”

2.9. Tegen dit motief brengt verzoekende partij slechts in dat zij al geruime tijd een koppel vormt met haar partner maar dat zij pas in oktober 2012 naar België is gekomen en sinds dan bij haar verloofde woont. Haar gehele sociale leven speelt zich nu in België af. Verder doet zij de nodige inspanningen om zich te integreren. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij met dergelijk betoog niet aantoonde dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze gemotiveerd is waar deze stelt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Immers erkent verzoekende partij dat zij op het ogenblik van haar aanvraag nog geen jaar hebben samengewoond. Waar zij in haar vierde middel stelt dat zij sinds oktober 2012 onafgebroken samenwoont en dus thans voldoet aan de voorwaarde van *“één jaar ononderbroken hebben samengeleefd”* wijst de Raad erop dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de voorwaarde van het één jaar ononderbroken te hebben samengeleefd dient vervuld te zijn op het ogenblik van de aanvraag, hetgeen in casu niet het geval is. Het loutere feit dat verzoekende partij en haar partner afkomstig zijn uit dezelfde streek in Griekenland kan evenmin aantonen dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij in haar vierde middel nog stelt dat foto's steeds ongedateerd zijn maar dat zij wel het bewijs vormen van haar duurzame en stabiele relatie, dient de Raad vast te stellen dat de loutere overtuiging van de verzoekende partij dat deze foto's het bewijs zijn van haar duurzame en stabiele relatie niet vermag het motief *“aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”* kennelijk onredelijk te doen bevinden. Inderdaad kan op basis van ongedateerde foto's niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen zodat deze bezwaarlijk als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen. Wat betreft de verklaring op eer van de referentiepersoon betoogt de verzoekende partij in het vierde middel slechts dat zij thans bij haar verzoekschrift twee geschreven verklaringen bijbrengt alsook twee contactpersonen die hun verklaringen op eer kunnen bevestigen. De Raad benadrukt evenwel dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of ter terechtzitting worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de twee geschreven verklaringen en de gegevens van de contactpersonen die verzoekende partij nu voorlegt. Evenmin kon het bestuur kennis hebben

van het afgesloten huwelijk en het attest van het interimbureau die verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde geschreven verklaringen en gegevens van twee contactpersonen alsook de ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook deze stukken die gevoegd waren aan het verzoekschrift niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst, zodat de Raad ook niet inziet hoe deze elementen een andere beoordeling aangaande de relatie van verzoekende partij zouden toelaten.

2.10. De Raad ziet tenslotte niet in hoe de inspanningen tot integratie van de verzoekende partij kunnen leiden tot het kennelijk onredelijk bevinden van het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar de verzoekende partij haar verdere betoog richt tegen het motief dat zij niet aangetoond heeft dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige motivering. De bestreden beslissing wordt immers afdoende geschraagd door het motief dat zij niet heeft aangetoond dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, determinerend motief dat verzoekende partij niet heeft weten te weerleggen. Er bestaat dan ook geen noodzaak om deze kritiek verder te onderzoeken nu kritiek gericht tegen overtollige motivering niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair playbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“B.3 Derde middel: De schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een administratie een volledig en ernstig onderzoek moet voeren, het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn.”

2.14. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair playbeginsel en het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in dit middel van haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze zij door de bestreden beslissing worden geschonden. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het derde middel is onontvankelijk.

2.15. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“B.4 Vierde middel: Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd wel degelijk voldaan

- *Voldoende bestaansmiddelen*

Verzoekster heeft aanslagbiljetten personenbelasting bijgebracht voor:

- *het inkomstenjaar 2008 - aanslagjaar 2009*
- *het inkomstenjaar 2009 - aanslagjaar 2010*
- *het inkomstenjaar 2010 - aanslagjaar 2011*
- *het inkomstenjaar 2011 - aanslagjaar 2012*

Deze documenten worden nogmaals bijgevoegd teneinde betrokken te worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens wordt er een attest bijgevoegd van de ontvangen werkloosheidsuitkering van de heer P. G. (..) van de maanden juli, augustus en september.

Eveneens heeft verzoekster een interim-arbeid kunnen verrichten, hieruit blijkt tevens haar goede bedoelingen, van deze inkomsten wordt een bewijs bijgebracht.

- *Duurzame en stabiele relatie*

Ter bewijs dat verzoekster een duurzame en stabiele relatie heeft opgebouwd met de heer P. G. (..), werden foto's bijgevoegd in het dossier. Daar deze ongedateerd waren, weigerde de Dienst rekening te houden met deze documenten. Foto's zijn steeds ongedateerd, er kan niet verwacht worden dat zij elke foto die ze nemen, zouden proberen te dateren. Het is eveneens onmogelijk de foto's uit het verleden te dateren. De foto's vormen wel degelijk een bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Er werd ook een verklaring op eer door de referentiepersoon dd. 26.06.2013 neergelegd. Deze werd afgewezen daar de verklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Er worden in huidige procedure twee geschreven verklaringen bijgebracht alsook twee contactpersonen. Indien de Rechtbank dit nodig acht, kunnen zij opgeroepen worden zodat zij hun verklaringen onder eed kunnen bevestigen.

De duurzaamheid van de relatie wordt in vraag gesteld omdat verzoekster en de heer P. G. (..) onvoldoend onafgebroken zouden samenwonen. Deze vereiste is wel voldaan daar verzoekster in oktober 2012 in België aankwam. Sindsdien verblijft zij bij de heer P. G. (..). Zij hebben reeds enkele jaren een stabiele relatie opgebouwd, die zelfs een op lange termijn standhoudt ongeacht de grote afstand tussen beiden (Griekenland-België). Er wordt een kopie van de identiteitskaart van beiden bijgebracht. Hieruit blijkt dat beide partijen van dezelfde streek in Griekenland afkomstig zijn."

2.16. De Raad verwijst vooreerst naar zijn bespreking van dat deel van het vierde middel dat ingaat op het motief inzake het gebrek aan afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald de bespreking onder punt 2.9.

2.17. Waar verzoekende partij voor het overige haar kritiek richt tegen het motief dat zij niet aangetoond heeft dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger onder punt 2.11. Kritiek gericht tegen overvloedige motivering kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en dient derhalve niet te worden onderzocht.

2.18. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER